

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

14. 'Ιουλίου. Θάνατος τοῦ λόρδου Sommers.

Ὁ Προσκοπισμὸς χάνει τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ λόρδου Sommers ὁ ὁποῖος εἶχε διαδεχθεῖ τὸν Ἰδρυτὴ Ἀρχιπρόσκοπο.

18 Ἀπριλίου. Ἐκθεσις τῶν Ναυμοπροσκόπων Ἀγγλίας.

Ἡ πριγκίπισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ὑπαρχηγὸ τοῦ Σώματος Ἀγγλῶν Προσκόπων κ. Percy Everitt καὶ τὸν Ἐφορο τοῦ Σώματος Ναυτοπροσκόπων, ἐπισκέπτεται μίαν ἔκθεσιν τῶν Ναυτοπροσκόπων.

20 Μαΐου. Ταμείον Βοηθείας τῶν Προσκόπων γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ 20 Μαΐου ὀρίστηκε νὰ εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἀρχίζε κυρίως ἡ προμήθεια χρημάτων γιὰ τὴν ἀξιοσημειωτὴ αὐτὴ προσπάθεια τῶν Ἀγγλῶν προσκόπων. 8.000 λίρες ἐμαζεύτηκαν ἀπὸ τὶς 20 Μαΐου ὡς τὸν Ἰούλιο. Ἐξῆ πρόσκοποι ξεκίνησαν γιὰ νὰ βοηθήσουν ξένες δυστυχισμένες χώρες. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὴν Μέση Ἀνατολή καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γιὰ ἕνα στρατόπεδο Ἑλλήνων προσφύγων.

Δάσκαλοι καὶ ὁδηγοὶ νέων.

Σὲ ἕνα σχέδιο γιὰ μετὰ τὸν πόλεμο ἔχει προβλεφθεῖ ἀνάγκη 5.000 ὁδηγῶν νέων Ἀνθρώποι χωρὶς καμμιά προηγουμένη πείρα θὰ χρειαστοῦν 3 χρόνια ἐκπαίδευση γιὰ νὰ γίνουν Ὁδηγοί. Πρόσκοποι θὰ χρειασθοῦν μόνο ἕνα χρόνο ἐκπαίδευση, σὲ πρακτικὲς γνώσεις κυρίως. Οἱ νέοι Ὁδηγοὶ θὰ ἐξασκοῦν ἀποκλειστικῶς μόνο αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ θὰ ἔχουν σύνταξιν ὅταν ἀποσυρθοῦν.

Ὁ προσκοπισμὸς στὴν Ἰταλία.

Στὴν Σικελία ἀκμάζει καὶ πάλι ὁ προσκοπισμὸς. Ἐχουν ἤδη σχηματισθεῖ 10 ὀμάδες μὲ περίπου 300 προσκόπους. Κυ-

ρίως ἡ Νεάπολη ἔχει τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ προσκόπων, περίπου 1000. Ἀκόμα ὑπάρχουν ὀμάδες στὸν Τάραντα, στὸ Μπάρι καὶ πολλὰς ἄλλες πόλεις.

Ἀπὸ τὰ κυριώταρα ἐπίσης προσκοπικὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου χρόνου εἶναι καὶ ἡ ἐπανέκδοσις τοῦ Πιγκουίνου!!

Ἡ ἔκδρομη μᾶς

Ἐνα ἀπὸ τὰ μέρη στὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐκδρομὴ μὲ τὰ σημερινὰ μέσα εἶναι τὸ Καστρί.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεκινήσει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κάννιγκος ἀπὸ τὶς 7 τὸ πρωῖ μὲ τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Κηφισιά. Τὸ εἰσιτήριο κοστίζει 50 δραχμὲς (τῆς Πάουερ 70). Ἀπὸ τὴν Κηφισιά ὡς τὸ Καστρί εἶναι δρόμος περίπου μισῆς ὥρας. Στὸ δασάκι τοῦ Καστριοῦ μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθεῖ μιὰ ὀμάδα καὶ νὰ ἐτοιμάσει κάθε ἐνωμοτία τὴν γωνιά τῆς. Ἐπίσης εἶναι κατάλληλο τὸ δασάκι γιὰ μεγάλο παιχνίδι. Πρὶν φτάσουμε στὸ δασάκι, στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ δρόμου ὑπάρχει γήπεδο γιὰ ποδόσφαιρο, μπορεῖ λοιπὸν στὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς νὰ μπεῖ παιχνίδι μὲ μπάλα. Νερὸ πόσιμο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ ἐκτός ἐν ἀνάγκη στὰ κοντινὰ σπίτια. Αὐτοκίνητα γιὰ τὸν γυρισμὸ ξεκινοῦν ὡς τὶς 7 τὸ βράδυ ἀπ' τὸν πλάτανο τῆς Κηφισιάς.

Σὲ περίπτωσις κακοκαιρίας καταφύγιον μπορεῖ νὰ βρεῖ ἡ ὀμάδα σὲ ἕνα ἐγκαταλελειμμένο σπιτάκι στὸ τέλος τοῦ δάσους. Προσέξτε ὅμως, προστά στὸ σπιτάκι ἕνα βαθὺ πηγάδι ξεσκέπαστο στὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους.

Υ.Γ. Φόβος ἀπὸ νάρκες δὲν ὑπάρχει μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνίχνευση ποῦ ἔπαιξε ἡ ὀμάδα μᾶς στὴν τελευταία τῆς ἐκδρομῆς.

ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΗΣ ΕΝ/ΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥΪΝΩΝ ΤΗΣ 3ΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α' 1936-1939 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Υπεύθυνος: A. ZANNOΣ Κουμπάρη 5 — Τηλ. 28-938	ΕΤΟΣ 4ον — ΦΥΛΛΟΝ 32ον 1 Μαρτίου 1945	Τιμή Φύλλου Δρχ. 30
--	--	------------------------

Επαναλαμβάνοντας την έκδοση του Περιοδικού μας, στρέφουμε την προσοχή μας στα βήματα του Ίδρυτή, που όπως πάντα μας οδηγεί στο σωστό προσκοπικό δρόμο.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΤΙΓΚΟΥΪΝΟΥ

ΑΓΑΠΗ ΧΑΡΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Πριν χρόνια, σε μία δύσκολη στιγμή, απότομα σταμάτησε, διακόπηκε για να πούμε την αλήθεια, μια προσπάθεια που χε άρχισει λίγα χρόνια πριν.

Θάθελα να σας πω δυο λόγια γι' αυτήν την προσπάθεια, γιατί νομίζω πως αξίζει τον κόπο, να σας μιλήσω γι' αυτό.

Μια εποχή χαρούμενη, γαληνεμένη, μια συντροφιά από αγόρια, μια ένωμοτία όπως τή λέμε στους προσκόπους, αποφάσισε ανάμεσα στις άλλες τόσες ασχολίες της να προσθέσει και μια άλλη. Τήν έκδοση του περιοδικού της ένωμοτίας. Ήτανε κάτι πρωτότυπο τότε, μια καινούργια κατεύθυνση, και αυτό έδωσε πολύ κέφι στους προσκόπους αυτούς. Είχε τις δυσκολίες της ή έφαρμογή αυτή, μα όλοι πίστευαν πως οι δυσκολίες γίνονται μόνο για νάχη κανείς την ευχαρίστηση να τις ξεπεράσει. Φαίνεται μάλιστα πως ή γνώμη τους ήταν σωστή, γιατί όπως απόδειξε ή ιστορία αυτής της υπόθεσης, οι δυσκολίες ξεπεράστηκαν και το περιοδικό μπήκε γρήγορα στον

καλό δρόμο. Δεν θα σας πω ούτε ποιός ήταν ο καλός δρόμος, γιατί σαν πρόσκοποι ξέρετε πως πρέπει να ψάξετε να τον βρήτε μόνοι σας, υπάρχουν πάντα τά ίχνη που οδηγούν εκείνους που ξέρουν να τά διαβάζουν, ούτε ποιοί αποτελούσαν την ένωμοτία «ΠιγκουΪνων» εκείνον τον καιρό, γιατί κι' αυτό λίγο θα πρέπει να σας ενδιαφέρει. Θα σας πω μονάχα γιατί αυτοί οι τόσο νέοι πρόσκοποι, γιατί και νέοι ήταν και καινούργια ένωμοτία είχαν στα χέρια τους, τά κατάφεραν να πετύχουν στα σχέδιά τους. Σας έχουνε μιλήσει ποτέ για την Αγάπη; Για την προσκοπική αγάπη; Είναι το γέλιο, ή προθυμία, τά ίδια όμορφα ιδανικά, είναι ο κρίκος που ένώνει κάθε προσκοπική καρδιά με τις άλλες, ένας άτσαλένιος κρίκος φτιαγμένος για να κλείνει αξέχαστες έκδρομές, έξερευνήσεις και παιχνίδια στο γιαλό. Αυτή ή αγάπη κρατούσε σφιχτά δεμένη την χαμογελαστή συντροφιά των ΠιγκουΪνων. Αυτή ή αγάπη ένωνε τη συντροφιά αυτή με τις

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΥΒΑΣ

Σε κάθε εκδήλωση προσκοπική βρίσκεται βαθειά συνδεδεμένο το όνομα εκείνου που μπαίνουντας από παιδι 12 χρονών στη προσκοπική οικογένεια στάθηκε μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του σωστός πρόσκοπος.

Ο Άνδρέας Καλύβας ξεκίνησε από ναυτοπρόσκοπος στη 3η ομάδα γίνθηκε άκριτας στο ίδιο σύστημα, ήταν στη πρώτη άκριτική συντροφιά του αείμνηστου Περωτή, και λίγο πριν τη διάλυση του σώματος υπαρχηγός ανέλαβε τη διεύθυνση ομάδας.

Στη κατοχή πρώτος στους πρώτους βρέθηκε στη προσκοπική κίνηση επί κεφαλής της 7ης ΟΝΑ, δουλεύοντας συγχρόνως και σε χίλιες δυο άλλες προσκοπικές εκδηλώσεις. Έλληνας πριν απ' όλα μπήκε στην ύπηρεσία της Πατρίδας και γι' αυτό καταδιώχθηκε από τους Γερμανούς. Μετά εξάμηνη φυλάκιση όπου υπέφερε με αφάνταστη καρτερικότητα και ψυχραιμία τα πιο φοιχτά βασανιστήρια έχτελέστηκε στις 8 του Σεπτέμβρη απ' τους καταχτητές.

Μέχρι τη τελευταία στιγμή μέσα απ' το κελλί του δεν έπαψε να δίνει, με μορσικά, οδηγίες για τη διάσωση των συντρόφων του κυρίως. Έτσι πραγματικά κατώρθωσε να βοηθήσει στη διάσωση μερικών από κείνους που είχαν συλληφθῆ μαζί του.

Ο «ΠιγκουΪνος» σκύβει εύλαβικά μπροστά στο ναπό τάφο του παλληκαριού.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΥΔΡΑ

Άλλες τόσες που αποτελούσαν την προσκοπική οικογένεια. 'Απάνω σ' αυτή στηρίχτηκε η χαρούμενη προσπάθεια για να πετύχη το σκοπό της. Κι' έπειτα ήρθε η χαρά, η χαρά της καλής προσπάθειας, η χαρά του ιδρώτα που χύνεται πάνω σε μια γόνιμη δουλειά, του μελανιοῦ που μουντζουρώνει τις κόλες για να γράψη τα πρώτα ιδανικά. Πάνω σ' αυτά τα τρία σημεία βασίστηκε η πρώτη συντροφιά των ΠιγκουΪνων. Άκουσα μάλιστα να λένε πως πέτυχε στη δουλειά της.

'Εγώ μονάχα ένα έχω να σας πώ, πως οι έπτά εκείνοι πρόσκοποι ήταν πολύ ευτυχισμένοι εκείνο τον καιρό και πως είχαν την έντύπωση πως η δουλειά τους δεν πήγαινε χαμένη.

'Αν θέλετε να δοκιμάσετε δεν έχετε παρά να προσπαθήσετε. 'Εγώ θα σας ευχηθώ καλό κυνήγι.

Π.

“Υδρα, ή μικρή Άγγλία. Ένας βράχος άγονος, άσήμαντος, τιποτένιος, που γίνεται ένδοξος, θρυλος στην ιστορία του ναυτικού μας, χάρις στους ανθρώπους που τον κατοίκησαν. Μακριά και στενή είναι ή “Υδρα, θυμίζει πλοίο. Σάν να θέλησαν οι σκληροί ναυτικοί της, άκόμα και στον στερνό τους ύπνο, σκεπασμένοι με τ' άγιο χώμα της πατρίδας των, να νοιώσουν πως δεν έφυγαν απ' το στοιχείο τους, πως άνασαιίνουν την άλμυρα της θάλασσας, πως άκοῦν το σφύριγμα του άνέμου, πως σκάει κοντά τους το κύμα... Στην αρχαιότητα ή “Υδρα δεν παίζει κανένα ρόλο, άπλούστατα διότι είναι έρημη. Έκατόν πενήντα χρόνια μετά την άλωση της Πόλης, οι Τουρκοί την άγνοούν άκόμα. Το

1460 μερικοί Ἀρβανίτες με φρόνημα ἑλληνικό, τ' ἀπομεινάρια τῶν τελευταίων ὑπερασπιστῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, μπαίνουν στὰ καράβια τους καὶ κατατρεγμένοι ἀπ' τοὺς Τοῦρκους βρίσκουν ἄσυλο στὴν ἀκατοίκητη Ὑδρα. Στὰ χρόνια ἐκεῖνα ἡ Ὑδρα—ἡ Ὑδρέα ὅπως τὴν ὀνομάζουν γιὰ τὰ πολλὰ νερά της—δὲν εἶναι διόλου ξερή. Τὴν σκέπαζε πυκνὸ δάσος ἀπὸ πεσκα καὶ γι' αὐτὸ ἅμα τὴν ἀνακαλύπτουν οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουν «τσάμλιζα», δηλ. πευκότοπο. Οἱ κυνηγημένοι εἶναι στὴν Ὑδρα καλὰ προφυλαγμένοι. Τὸ νησί εἶναι ἀνώμαλο, περιτριγυρισμένο με βράχους, ἔχει γκρεμοὺς ἐπανωτοὺς κι' ἀπότομες πλαγιές, με ψηλά βουνά, καὶ με τὴν περήφανη κορφή ποὺ λέγεται Ἀέρας. Σὲ λίγο χρόνο, ἀρχίζουν νὰ μεταναστεύουν στὸ νησί κι' ἄλλοι κυνηγημένοι ἀπ' τὴν ὑποδουλωμένη κυρίως Ἑλλάδα. Εἶναι ὅλοι παλληκάρια, διαλεγμένα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὸν Τοῦρκο. Τὸ 1635, μερικὰ καράβια τῆς ὀθωμανικῆς ἀρμάδας ἀνακαλύπτουν τὴν Ὑδρα. Σὰν θύελλα ξεχύνονται στὸ χωριό, καίουν, σκοτώνουν, κουρσεύουν καὶ κάνουν πανιὰ γιὰ τὴν Κρήτη. Οἱ Ὑδραῖοι δὲν εἶχαν τότε τὰ μέσα νὰ ὑπερασπιστοῦν τὸ νησί τους καὶ τὴν περιουσία τους. Ἡ θάλασσα τοὺς φοβίζει, σιγὰ-σιγὰ ὅμως ξεθαρρεύουν, ναυπηγοῦν καράβια κι' ἀρχίζουν νὰ κουβαλοῦν τὰ πρῶτα κέρδη στὸ νησί.

Οἱ Ἀλγερίνοι κουρσάροι κυριαρχοῦν ὅμως στὶς θάλασσες. Πρῶτοι οἱ Ὑδραῖοι τοὺς δίνουν ἓνα καλὸ μάθημα. Κι' εἶσι ἐλεύθερα πιά ἐμπορεύονται. Σὲ λίγο ἡ Ὑδρα ξεχειλᾷ ἀπ' τὰ μετάξια καὶ τὰ τάλαρα. Στὴν κήρυξη τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 21, ὁ ὑδραϊκὸς στόλος εἶναι ἐντελῶς ἕτοιμος. Ἀρχηγός του εἶναι ὁ Μιαούλης, ὁ ἐφιάλτης τῆς ἀρμάδας. Κτυπᾷ μὲς τὰ ὄλα, χωρὶς βοήθεια πολλῆς φορῆς, με μόνον ὁδηγό, τὴ φλογερὴ ψυχὴ του.

Ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὸ ἔνδοξο νησί σιγὰ-σιγὰ. Ὁ μπάτης μόλις ρυτιδώνει τὴ θάλασσα. Ὁ ἥλιος στέλνει τὶς τελευταῖες του ἀχτίδες στὴν Ὑδρα καὶ λάμπει χρυσαφένιο τὸ ἠρωϊκὸ ξερονησί με τοὺς σκληροὺς μὰ ἀγνοὺς κατοίκους του, ἕτοιμους νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθήκον τους χωρὶς ὑστεροβουλία, μόνον καὶ μόνον διότι τοὺς τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὴν πατρίδα κι' ὁ πόθος τῆς λευτεριάς. Χ. Κ.

Ἐπὶ τὸν «Δρόμο πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν»

ΜΗ ΧΑΖΕΥΕΙΣ

Τὸ νὰ πηγαίνης με τὴ βάρκα σου ὅταν εἶναι ἀπόλυτη μπουνάτσα δὲν κάνει καὶ τόσο γοῦστο. Ἀλλάζει ὅμως πολὺ τὸ πρᾶγμα ὅταν φυσᾷ ἓνα δροσερὸ ἀεράκι καὶ σηκώνεται λίγη θάλασσα κ' ἔχεις πάντοτε μπροστὰ στὴν πλώρη σου ἓνα κύμα ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίσης καὶ ὅσπου νὰ προφτάσης νὰ τὸ περάσης βλέπεις νὰ ὑψώνεται ἓνα ἄλλο ἀντίκρυ σου. Κυβερνῶντας τὴ βάρκα σου στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς τὴν ἴδια εὐχαρίστησι θὰ νοιώθης κάθε φορὰ ποὺ θὰ παρουσιάζεται μπροστὰ σου ἓνα φρέσκο κύμα δραστηριότητος καὶ δουλειᾶς, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὰ βγάλης πέρα μαζί του. Ἔτσι γι' ἀπάντηση.

Στὴν ἐρώτησή σου τί νὰ κάμης. Σοῦ προτείνω νὰ τὰ ἐπιδιώξης :

σχετικὰ με :

Τὶς ἐλεύθερες ὥρες,

Τὴν ἀπόκτησι χρημάτων,

Τὴν ἀπόκτησι εὐτυχίας.

Μὲ τὸν ἀληθινὸ ἀθλητισμὸ,

Μὲ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκλογή τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τὴν οἰκονομία,

Μὲ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἄλλων.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Μιά φορὰ πάει ἓνας σὲ ἓνα δικηγόρο καὶ τοῦ λέει:

Κύριε δικηγόρε σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ συντάξης μία μύνηση

Ὁ δικηγόρος ἀμέσως προθυμοποιήθηκε, ἔβγαλε τὰ χαρτιά του καὶ ἀρχισε νὰ υποβάλει ὀρισμένες ἐρωτήσεις στὸν πελάτη του γιὰ νὰ μπορέσει νὰ συντάξει σωστὰ τὸ κατηγορητήριό του.

Μύνηση ἐναντίον τίνος;

Τοῦ κουινιάδου μου.

Γιὰ πὸς λόγο;

Διότι με εἶπε γορίλλα.

Γορίλλα, μπὰ τὸν παλιάνθρωπο. Καὶ πότε σὲ ἐξύβρισε;

Πρὸ 14 ἐτῶν.

Χριστιανέ μου πρὶν ἀπὸ 14 χρόνια σὲ εἶπε γορίλλα καὶ σὺ σήμερα θέλεις νὰ τοῦ κάνεις μύνηση!

Μάλιστα κύριε Δικηγόρε διότι χτὲς γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ μου εἶδα γορίλλα.

ΣΤΗΛΗ ΛΥΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ Β. Ρ. ΑΠΟ
ΤΟ WOLF CUB'S HANDBOOK

Η ΣΤΟΛΗ

Τό Λυκόπουλο τής ζούγκλας είναι σάν τά άλλα ζώα: ἔχει τέσσερα πόδια, ἕνα κεφάλι καί μιὰ ούρά. Τά ἴδια ἔχει ἡ κατσίκα, τὸ γουροῦνι καί ἡ καμηλοπάρδαλις ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ζώα δὲν εἶναι ὅλα ντυμένα μὲ τὴν ἴδια γούνα οὔτε ἔχουν τὸ ἴδιο σχῆμα ἢ τὸ ἴδιο χρῶμα. Μπορεῖς γι' αὐτὸ νὰ διακρίνεις ἕνα λύκο ἀπὸ τὸ σχῆμα του καί τὸ χρῶμα τῆς γούνας του ἄλλως τε ὅλοι οἱ λύκοι εἶναι ὅμοιοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὰ παιδιὰ λυκόπουλα, μοιάζουν σάν τὰ ἄλλα παιδιὰ: ἔχουν ἕνα κεφάλι, δυὸ χέρια καί δυὸ πόδια ἀλλὰ μπορεῖς νὰ διακρίνης ἕνα λυκόπουλο ἀμέσως γιατί εἶναι ντυμένο μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ ἕνα συνειθισμένο παιδί, φορεῖ τὴν στολή τοῦ Λυκοπούλου, πὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φανέλλα, κοντὸ πανταλόνι, κάλτσες καί ἕνα γαλάζιο καπέλλο καί ἕνα μανδύλι τοῦ χρώματος τῆς Ἀγέλης του.

Καί σάν τὰ λυκόπουλα τῆς ζούγκλας τὴν διατηρεῖς τακτικῆ καί καθαρῆ, δὲν ἀφήνεις λάσπες καί βρώμες ἀπάνω τῆς

καί προσέχεις νὰ μὴ σκίζεται καί κουρελιάζεται ὅταν παίζεις γύρω στοὺς θάμνους. Νὰ θυμᾶσαι ἐπίσης ὅτι γιὰ μᾶς ἡ στολή τοῦ λυκοπούλου σημαίνει κάτι περισσότερο, σημαίνει ὅτι ἀνήκεις τώρα σὲ μιὰ μεγάλη ἀδελφότητα πὺ περιλαμβάνει ὅλον τὸν κόσμον. Ὑπάρχουν ἀδέλφια σου σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καί σὲ πολλές ἄλλες χώρες. Ὅλα κάνουν τὴν ἴδια δουλειὰ καί ὅλοι φοροῦν τίς ἴδιες φανέλλες τὰ ἴδια παντελόνια καί τὰ ἴδια καπέλλα.

Ὁ κόσμος σκέπτεται πολλὰ γιὰ ἕνα παιδί πὺ εἶναι ντυμένο μ' αὐτὴ τὴ στολή γιατί ξέρει ὅτι δὲν εἶναι ἕνα συνειθισμένο παιδί ἀλλὰ ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι καθαρὸ, τακτικὸ καί δραστήριο καί ὅτι μποροῦν νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ ὑπακούη καί θὰ εἶναι χρήσιμο στοὺς γύρω του. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πὺ περιμένουν ἀπὸ σένα ὅταν φορῆς τὴ στολή σου.

Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ γνώμη αὐτὴ ὑπάρχει ὅχι μόνον ὅταν βρίσκεσαι στὴ συγκέντρωσί σου, ἀλλὰ καί ὅταν εἶσαι σπίτι σου ἢ στοὺς δρόμους ἢ σὲ μονοπάτια μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀγέλη. Νὰ θυμᾶσαι πάντοτε τὸ καθῆκον σου. Ὅταν εἶσαι ἐν στολῇ εἶσαι ἐν ὑπηρεσίᾳ. Εἶσαι σάν τὸν στρατιώτη καί τὸ ναύτη πὺ φορεῖ τὴ στολή του. Νὰ θυμᾶσαι πόσο αὐτοὶ οἱ γενναῖοι ἄνθρωποι πληγώθηκαν καί ὑπέφεραν πόνους καί δυσκολίες καί πολλοὶ ἐδωσαν τὴ ζωὴ τους ἀπλῶς γιὰ νὰ κάνουν τὸ καθῆκον τους χωρὶς νὰ λογαριάζουν τί πρόκειται αὐτὸ νὰ τοὺς στοιχίση.

Καί σὺ ἐπίσης μπορεῖς νὰ δείξης στὸν κόσμο ὅτι σάν Λυκόπουλο μπορεῖς νὰ ἐπιμείνης στὸ καθῆκον σου καί νὰ τὸ ἐκτελῆς μολονότι τοῦτο μπορεῖ νὰ εἶναι κόπος γιὰ σένα καί ἀκόμη μπορεῖ νὰ σὲ φέρη σὲ κίνδυνο. Αὐτὸ ἕνα Λυκόπουλο δὲν τὸ λογαριάζει.

Ὁ ἔφορος Λυκοπούλων

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

“Ένα δειλινό ή συντροφιά καθισμένη γύρω στο μαγκάλι κουβέντιαζε κοιτάζοντας τὰ κάρβουνα που θράκιαζαν. “Όλοι νέοι, θλιμμένοι άπ’ τὸ πένθος τοῦ τόπου λένε τὸ πόνο τους για τὰ τωρινά και τὰ μελλούμενα.

Τοῦ ἑνός τὰ ὄνειρα τὸν φέρνουν στίς μακρινές θάλασσες ταξειδιώτη, πραγματευτή, γυριστή τοῦ κόσμου και πολύμυθο. “Άλλος σκέφτεται μακρινές χώρες, πελώρια ἔργαστάσια, άφθονη και γόνιμη δουλειά, χρήματα και εὐτυχία. Εἶπε: θά ταξειδέψη, θά πάη σέ χώρες μακρινές και γαληνεμμένες, θά σπουδάση και θά μάθη, θά γίνη μεγάλος και σοφός, θά βοηθήση και άλλους στὸν ξένο τόπο, θά ξαπλώση τήν Ἄγάπη και τή Χαρά, θά μείνη και θά διαφεντέψη. Εἶπαν κι’ οἱ άλλοι, κι’ εἶπε ὁ καθένας τὸν πόνο του και τὸ σκοπό του και ὡπασαν και κύτταζαν με μάτια ὕγρα από προσδοκία κι’ ὄνειροπόληση και βυθίστηκε ὁ καθένας στὸν ἑαυτό του.

Πιό ξέμακρα καθισμένος κοντά στο παράθυρο ἕνας τῆς συντροφιάς ἔμενε σιωπηλός.

«Άν μπορείς νά βλέπης ὄλα γύρω σου ρημάδια και σκύβοντας νά τὰ ξαναχτίσης με τὰ ἴδια ὕλικά» εἶπε μόνο.

Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

“Όταν ἡ μπόρα τοῦ πολέμου εἶχε κάψει καθ’ ὡμορφο σέ τούτη δῶ τῆ γῆ μεσ’ στο ὀλοκαύτωμα τῆς ἁγίας μας Πα-
[τρίδας
κάηκε ὁ Φοίνικας τὸ θρυλικὸ πουλί.

Στὴ σκόνη του εὐλαβικά εἶχανε κρύψει, οἱ λίγοι τῆς παράδοσης πιστοί, τὴ σπῖθα ποῦτανε γραφτό νά ξαναδώση νέα ζωῆ σι’ ἄθάνατο πουλί.

Τὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς δέν τὴν ἔσβύσαν γιατί τὴ θέρμαινε πιό δυνατή, ἡ φλόγα ποῦκαιγε μέσα στα στήθια του κάθε τῆς πιστοῦ ἀγωνιστή.

Και τώρα που τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἔκαμε τὴ παράδοση χειροπιαστή, ἀπό τὴ σκόνη ξαναγεννημένος φτερούγισε ὁ Φοίνικας μ’ ὄρμη. Στούς γνώριμους ὀρίζοντες τὸ βλέμμα
[ρίχνει
και βλέποντας τῆς νέας ζωῆς τὴ χαραυγὴ τῆς πατρικῆς φτερούγες προστατευτικά
[ἀπλώνει
και σέ συγκέντρωση τὰ τέκνα του καλεῖ.

«Άν ἄριστεύειν» και «ἔσο ἔτοιμος» φω-
[νάζει
στο προσκλητήριο τῶν ἐκλεκτῶν πιστῶν και πρῶτος μεσ’ τοὺς πρῶτους ἀπαντάει με θέρμη ὁ Πρόσκοπος «παρών».

Ἐν)ρχης Β.Ε.Π.

“Όλοι σκέφθηκαν.

Θά ξαναρχίσουμε τὸ πανάρχαιο κύκλο τὸν Ἑλληνικό, θά ξαναφτιάξουμε τὸ τόπο μας, θά τὸν ἀγαπήσουμε διπλά μιὰ και θά ζήσουμε τὸ χτίσιμό τους θά τὸν κάνουμε ὡμορφο και χαρούμενο και γελαστό. Θά τὸν ξανακάνουμε Ἑλλάδα.

Κι’ ὄλα τὰ ὄνειρα χάθηκαν, κι’ ὄλες αἱ ὡμορφιές ἔξαφανίστηκαν κι’ ἔμεινε μιὰ... ἡ Ἑλλάδα.

Διγενῆς

Η ΣΤΟΛΗ ΜΑΣ

Τὴν πρωτοφορέσαμε μὲ συγκίνηση ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐξαετρία περίπου μᾶς θύμισε τίς πιὸ ὡμορφες ἡμέρες τῆς ζωῆς μας, αὐτὲς πού μόνον ὁ προσκοπισμὸς μπορεῖ νὰ δίνει. Ἄλλοι πού δὲν ἔχουν προφθάσει νὰ ζήσουν τέτοιες ἡμέρες τὴν φόρεσαν μὲ τὴ συγκίνηση τοῦ καινούργιου καὶ μὲ τὴν προσδοκία, ὅτι θὰ δοκιμάσουν κι' αὐτοὶ τὴν γοητεία πού δίνει αὐτὸ τὸ ὡμορφο παιχνίδι πού λέγεται προσκοπισμὸς καὶ πού τὸ παίζει κανεὶς μὲ τοὺς καλλίτερους συντρόφους τοῦ κόσμου πού λέγονται πρόσκοποι.

Μᾶς ξάφνιασε ὅμως λίγο ἡ στολή· εἴχαμε συνηθίσει νὰ εἴμαστε μόνον ὁ ἑαυτός μας, γνωστός στὸν κύκλο μας, στὴ γειτονιά μας, ἄγνωστος ὅμως μέσα στὴν ἀθηναϊκὴ κοσμοπλημμύρα. Τώρα ὅμως ἔκτός ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας εἴμαστε καὶ πρόσκοποι καὶ φαινόμενα ἀπὸ μακρὰ καὶ μᾶς καμαρώνουν κιόλας. Ὅλοι μᾶς ξέρουν καὶ περιμένουν πολλὰ ἀπὸ μᾶς: εὐγένεια, καθαριότητα, ἠθος· προσκοπικὸ νόμο, ὀλόκληρο δεκάλογο καὶ τί δεκάλογο; Ἄν δὲν εἴμεθα ἐν τάξει μὲ τίς ἀπαιτήσεις αὐτὲς ὅλοι προσέχουν τίς ἀταξίες μας καὶ δημιουργοῦμε ἀμέσως τὸ παράπονο τῆς κοινῆς γνώμης. «Γιὰ κύτταξε, κρίμα πού εἶναι καὶ πρόσκοπος» ἢ «ὥστε καὶ οἱ πρόσκοποι κάνουν ἔτσι;» ἢ οἱ πιὸ ἀπαισιόδοξοι «νὰ τί τοὺς μαθαίνουν στοὺς προσκόπους» ἢ «πάνε κι' οἱ πρόσκοποι» κλπ. κλπ. Σκέψου λοιπὸν τί εὐθύνη ἔχεις ὅταν φορεῖς τὴ στολή σου. Βάλε καλά στὸ νοῦ σου, ὅτι ὅταν φορῆς στολή εἶσαι «ἐν ὑπηρεσία» πού σημαίνει ὅτι θὰ κάνεις τὸ καθήκον σου ὅσο δῆποτε βαρὺ καὶ ἂν εἶναι. Ἔχε ὅπ' ὄψει σου ἀκόμη ὅτι στολή θὰ εἴπῃ τύπος καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν μεταβάλης γιατί σοῦ εἶναι βολικό· ἢ θὰ φορῆς στολή ἢ ὄχι· μισὴ στολή δὲν εἶναι στολή. Ἐπίσης ὁ ὀργανισμὸς μας σοῦ ἀπαγορεύει νὰ φορῆς τὴ στολή σου

ὅταν δὲν ἔχῃς ὑπηρεσία. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πηγαίνῃς στὸν κινηματογράφο ἢ στὸ θέατρο ἢ νὰ κάνῃς ἐπισκέψεις ἢ νὰ παίζῃς στὸ δρόμο ἢ νὰ πηγαίνῃς στὸ Γυμναστήριο μὲ στολή ἢ καὶ μὲ μέρος στολῆς πού φέρει τὰ προσκοπικὰ διακριτικά. Σὲ ἀμφιβολία ἂν πρέπη νὰ φορέσῃς στολὴ ρώτησε τὸν ἐνωμοτάρχη σου ἢ τὸν ἀρχηγό σου. Οὐδέποτε νὰ φορέσῃς στολή γιατί τὸ ἀπαιτεῖ ἓνας τρίτος. Πέστου μὲ εὐγένεια, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς μας τὸ ἀπαγορεύει.

Ὁ ἔφορος Λυκοπούλων

ΕΛΛΗΝΕΣ

Εἴμαστε ἄντρες ἐμεῖς· ὅτι καὶ νὰ εἴπῃς, εἴμαστε ἄντρες! εἶπε ὁ ὑποναύκληρος καθισμένος ἀνάμεσα στὸ πλήρωμα. Ἐλληνας! σοῦ λέει ὁ ἄλλος· δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε. Ἔχουμε τὰ κακά μας—δὲ λέω· πήραμε δρόμο στραβό, σὰν τὸ κακοκυβερνημένο πλεύσιμο—μὰ δὲν εἴμαστε καὶ ντιπ! γιὰ πέταμα. Καὶ νὰ εἴμαστε γιὰ πέταμα, πάλι δὲ θὰ χαθοῦμε. Θέλουμε δὲ θέλουμε θὰ ζήσουμε θὰ ζήσουμε καὶ θὰ θεριέψουμε, καὶ θὰ δοξασθοῦμε, ὅπως καὶ πρῶτα. Τὸ σιδερόξυλο - σιδερόξυλο εἶναι, ὅσο κι' ἂν τὸ κουτσουρέψῃς· ὅσο καὶ ἂν τοῦ μαδήσῃς τὴν κορφή, ἂν τοῦ ζηματίσῃς τὰ φύλλα, ἂν τοῦ πριονίσῃς τὰ κλαδιά. Ὁ λέοντας, λέοντας λέγεται, ὅσο καὶ ἂν τοῦ ψαλλιδίσῃς τὴ χαιτή, ἂν τοῦ κόψῃς τὴν οὐρά, ἂν τοῦ βγάλῃς τὰ νύχια, ἂν τοῦ ξεριζώσῃς τὰ δόντια. Φτάνει τὸ βρύχημά του νὰ σὲ πάῃ ριπιτί. Τὸ ἔχει τὸ σκαρὶ μας, ναί· τὸ θέλ' ἢ τύχη μας νὰ εἴμαστε πάντα μεγάλοι. Ὅπου κι' ἂν γυρίσῃς σὲ στεριὲς καὶ θάλασσες, σὲ νότο καὶ βοριᾶ, σ' ἀνατολή καὶ δύση, θὰ τὸ ἰδῇς γραμμένο. Καὶ γραμμένο ὄχι μὲ ἀνθρώπινο κοντύλι, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιο χέρι, τὸ παντοδύναμο χέρι τοῦ Δημιουργοῦ. Εἴμαστε ἄντρες σοῦ λέω!

Νά, κοίταξε στὴν Ἀνατολή. Ἐκεῖ βγαίνει ὁ ἥλιος, ἥλιος λαμπρὸς, καὶ ἀβασίλευ-

τος—ὁ ἥλιος τοῦ Γένους μας. Ὅποιος δὲν ἔχει μάτια, ἐκεῖνος δὲ βλέπει τὴ χαραυγὴ ἔθνικὴ χαραυγὴ, πόθος καὶ καημὸς αἰώνων ὄλων—ὄχι κουρουφέξαλα.

Κοίταξε γύρω μας: Θάλασσα φουρτουνιασμένη, οὐρανὸς κατασκότεινος, στεριῆς σκουντουφλιασμένες, φορτωμένες δάκρυα καὶ φαρμάκι. Θεριά τὰ κύματα χτυπάνε τὸ καράβι μας. Λύσσα καὶ χολὴ μας πολεμᾷ. Τὸ νερὸ δέρνει τὴ στεριά, τὴν τρώει, τὴν ξεσχίζει, τὴν πετσοκόβει ἄπονα, ὅσο νὰ κάμη τὰ πάντα θάλασσα καὶ ν' ἀπλωθῇ ἀχόρταγος ρουφούλας στὸν παράνομο κόσμο.

Μὰ γύρισε κατὰ τὴν Ἡρακλειά. Καίρὸς διαμάντι· νερὸ τρισάγιο. Τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ ἔπεσε. Ἔχεις ἀρρώστια; πηγαινε νὰ γιατρευτῆς. Ἔχεις πονόματο; ἄλειψε τὰ ματόφυλλά σου ν' ἀγναντέψης κόσμους. Εἶσαι κουφός; θ' ἀκούσης ἀρμονίες. Βερέμης εἶσαι; Διγενὴς ἔγινες. Ἡ κολυμπήθρα σωματικὴ, κολυμπήθρα ψυχική, ἔθνικὴ πρῶτα ἀπ' ὄλα. Εἶναι ἡ ἅγια Τράπεζα τῆς ἁγίας Σοφιάς, τὸ προσκυνητᾶρι τοῦ Γένους μας. Εἶμαστε ἄντρες ἐμεῖς· μωρ' εἶμασ' Ἕλληνες!...

Καὶ ὀρθὸς τώρα ἔρριξε τὰ μάτια φλογερὰ στὶς σκοτεινὲς στεριῆς, σὰν προφήτης τοῦ Ἰσραήλ, ὑμνῶντας τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ὁ ὑποναύκληρος. Καὶ δὲν ἦταν ὄχι, ὁ ναύτης ὁ ταπεινός. Ἦταν ὁ Ἕλληνισμὸς ὀλόκληρος, μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη στὶς παραδόσεις καὶ τοὺς θρύλους του.

Ἄπὸ τὰ «Λόγια τῆς Πλώρης» τοῦ

Α. Καραβίτσα.

Μαθαίνουμε ὅτι τὸ προσκοπικὸ περιοδικὸ Ἔσο Ἐτοιμος θὰ κυκλοφορήσῃ στὶς 18 Μαρτίου. Κοιτάξτε νὰ τὸ προμηθευτῆτε.

Φροντίζετε νὰ προμηθεύσετε τὸν «Πιγκουῖνο» ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτῆς του, ποὺ ἔχουν στὴ στολή τους τὸ εἰδικὸ διακριτικὸ.

ΣΤΗΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

ΟΧΙ ΔΕΝ ΧΩΡΙΖΟΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ

Ἐκ τῆς κόνεώς μου ἀναγεννώμαι.

Ἄδελφές μου,

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ὅταν εἶχε βγῆ τὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ Πιγκουῖνου, ὄλες καὶ ὄλοι τὸ εἶχαμε μυριστῆ.

Τὸ τέλος του, καὶ μαζί μ' αὐτὸ τὸ τέλος τῆς ὀδηγικῆς καὶ προσκοπικῆς μας ζωῆς εἶχε φθάσει.

Καὶ ὅμως δὲν λυγίσαμε, δὲν τὸ πήραμε ἀπόφαση, δὲν ἀπελπιστήκαμε δὲν καταθέσαμε τὰ ὄπλα. Ἡ ὑπομονὴ ἀντικατέστησε τὴ δράση καὶ ἡ ἐπιμονὴ τὴν ἐνεργητικότητα. Εἶχαν τελειώσει πιά τὰ τραγούδια, εἶχε σβύσει πιά τὸ γέλοιο εἶχε σταματήσει ἡ δουλειά, εἶχε φύγει ἡ χαρά.

Ἦρθε ὅμως ἡ ἐλπίδα.

Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ἡ πεποίθηση καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν πεποίθηση ἡ δράση ἡ κρυφὴ δράση, καὶ μετὰ πάλι ἡ ὑπομονὴ καὶ πάλι ὑπομονή...

Σήμερα ξαναγύρισαν ὄλα. Σήμερα ἄς καλοσωρίσουμε τὴν καινούργια δουλειά τὴν ἐλεύθερη τὴν ἀνεπηρέαστη ποὺ ἀνοίγεται μπρὸς μας.

Σήμερα ἄς ξαναδώσουμε τὴν Ὑπόσχασή μας. Σήμερα ἄς ξαναορκιστοῦμε σὲ ὄλα τὰ παλιὰ μὰ καὶ σὲ κάτι καινούργιο ἀκόμα.

ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΩΜΕ.

Νὰ δουλέψουμε γερὰ δυνατὰ κι' ἀλύγιστα, μὲ κέφι, μὲ ὄρεξη καὶ πίστη, καὶ μὲ τὴ δουλειά μας αὐτὴ θὰ ξαναφέρουμε πίσω τὸ γέλοιο τὴν χαρὰ καὶ τὸ παιχνίδι.

Ὁδηγοὶ ἄς δώσουμε πάλι ὄλες μαζί τὰ χέρια καὶ ἄς πλέξωμε ἀγάπης ἀλυσίδα δυνατὴ. Δόξα ὁ Θεὸς ὁ χωρισμὸς μας δὲν ἦτανε παντοτεινός.—Ἐμεῖς ποτὲ δὲν χωριζόμαστε παντοτεινά.—Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀπὸ σήμερα, ἀπὸ τώρα, μὲ τὸ παμπάλαιο μὰ πάντα νέο σύνθημά μας πρῶτα στὴν δουλειά καὶ ὕστερα στὸ παιχνίδι.

A².

7. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ ΟΡΕΙΒΑΤΕΣ

Δόξα σοι ὁ Θεός, ἔφτασε ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ἄντε ἀκόμα λίγο, ξημέρωσε κι' ἡ Μεγάλη Πέμπτη καὶ οἱ βαθμοφόροι ξεκινοῦν, γιὰ πρώτη φορά μόνοι τους, γιὰ πολυήμερη ἐκδρομή. Σκοποὶ τῆς ἐκδρομῆς, ἐξερεύνησις τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Νταβέλλη, θαυμασμός τῆς θέας ἀπὸ τὴν κορυφή τῆς Πεντέλης, κατόπιν κοπιώδους ὄρειβασίας.

Πρωτὶ πρωτὶ ἐμφανίζονται στὴν πλατεία Κάννιγγος οἱ 7 μαντράχαλοι μὲ κοντὰ πανταλόνια καὶ πλήρη ἐξάρτηση. Κατάλληλοι καὶ γιὰ τὴν ἐξερεύνηση ἀκόμα τοῦ Βόρειου πόλου. Φαντασθεῖτε ὅτι ὁ Βενιαμὶν τῆς συντροφιάς
κουβαλοῦσε στὴ ράχη του ὀλόκληρο πάπλωμα. Ἄφοῦ φορτώθηκαν λοιπὸν τὰ μπαγάζια στὴ σκεπὴ τοῦ γκαζοζῆν καὶ οἱ ἄνθρωποι στὸ ἐσωτερικό, ἐκτὸς ἀπὸ μένα πού ἔμενα ἀπὸ πάνω γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ἀποσκευῶν, ἀρχίσαμε νὰ περιμένουμε τὸ σαλπάρισμα. «Ἀκόμα ἓνας γιὰ τὴ Φραγκοκκλησιὰ καὶ φύγαμε». Καὶ ἔφταναν καὶ ἓνας καὶ δύο καὶ πού νὰ φύγουμε.

Τέλος, ἀφοῦ ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπιχειρήσεως, δηλ. ὁ σωφέρ, ἔγινε κονσερβοποιὸς σαρδελλῶν ἀποφάσισε γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ αὐτοκινήτου του νὰ ξεκινήσουμε.

«Ἀγάντα κι' ἀνοιχτήκαμε». Πραγματικὰ τὸ κακόμοιρο τὸ γκαζοζῆν ἀγκομαχώντας ἀπ' τὸ βάρος πῆρε τὸν ἀνήφορο.

Καθὼς πηγαίναμε ἄλλοτε μοῦ φαινόταν πὼς ταξίδευα στὴ ράχη ἀργοκίνητου ἐλέφαντα (μὲ λίγη φαντασία ὄλα γίνονται) ἄλλοτε πάλι καθισμένος στὴν κορυφή τοῦ σωροῦ ἀπὸ τὰ σακκίδια, νόμιζα πὼς ἔβλεπα ὄνειρο χειρότερο ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ Ναστραντίν Χότζα πού εἶχε τόσο φοβερὲς συνέπειες γιὰ κείνον.

Τέλος φτάσαμε κάποτε στὴ Φραγκοκκλησιὰ. «Τέρμα καὶ γρήγορα γιατί ἔχουμε καὶ δουλειὰ», φωνάζει ὁ σωφέρ μὲ φανερὴ ἱκανοποίηση.

Ὁ ἀξιολύπητος Βενιαμὶν βλέπει τὴν Πεντέλη πού εἶναι ἀκόμα μακριὰ καὶ ἀγανακτεῖ. Μὰ δὲ θὰ μᾶς πᾶει πιὸ πάνω;» «Μόνο τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς.» Ἄπαντάει ὁ σωφέρ. «Καλὰ σήμερα Μεγ. Πέμπτη δὲν εἶναι;» «Ναί, σήμερα ὅμως εἶναι ἐξαιρέσις».

«Ἄρον τὸ πάπλωμά σου καὶ περιπάτει» λέει ὁ Διγενής, πού μεταχειρίζεται ὄλο ρητὰ τῆς Βίβλου. Σὲ δύο λεπτὰ φορτώνεται καὶ τὸ πάπλωμα καὶ ξεκινᾶμε μὲ ἀσήκωτους ὤμους μὰ ἑλαφρὴ καρδιά (ὁ Θεὸς τὸ ξέρει) γιὰ τὸ Μοναστήρι τῆς Πεντέλης ὅπου θὰ ἀγκυροβολοῦσαμε στὸ σπίτι ἐνὸς γνωστοῦ μας.

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὲς στάσεις, λαχανιάσματα καὶ ξεφυσήγματα ἀρχίσαμε νὰ πλησιάζουμε (ὅπως νομίζαμε) στὸ τέρμα. «Βεντάλια γιὰ ἀνίχνευση», λέει ὁ Διγενής. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ σπίτι μιὰ καὶ πηγαίναμε γιὰ πρώτη φορά.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

Όταν θά γραφῆ ἡ ἱστορία τῆς ἀναγεννωμένης Πατρίδος μας, μιά δλόχρυση σελίδα πρέπει νά ἀφιερωθῆ γιά τὴν ἐθνικὴ δράση τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος ποὺ εἶτε ὡς ἄτομα εἶτε ὡς πειθαρχημένο σύνολο ἀντίκρουσαν τῇ βία καὶ τὰ μαρτύρια τῆς μαύρης σκλαβιάς 1941-44.

Ξέχωρη ὁμως θέση θά καταλάβῃ ἡ δράσις τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων.

Ὁ « ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ » φιλόξενος, ὅπως πάντα, θά διαθέσῃ λίγες γραμμές γιά τὴν δράση τῶν ἀδελφῶν Προσκόπων Σάμου.

Ὁ ἀγὼν στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ἔχει λήξῃ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τεραστίας πολεμικῆς μηχανῆς καὶ οἱ φαντάροι μας κουρασμένοι, ἀλλὰ μὲ τὸ μέτωπο ψηλά γυρίζουν στὰ σπίτια τους. Μέσα σ' αὐτοὺς εἶναι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Προσκόπων Σάμου. Ὅταν ἀπεβιβάσθησαν στὸ νησί τους ἕνας ὄμιλος ἀπὸ γνωστά τους παιδιά τοὺς περικυκλώνει καὶ τοὺς χαιρετᾷ μὲ προσκοπικὴ ἐγκαρδιότητα. Γύρω οἱ κατακτητὰὶ κυτοῦν περίεργα τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νά μιλήσουν φοβισμένοι ἀκόμη ἀπὸ τὰ σκληρὰ μαθήματα ποὺ ἔλαβαν στὸ Ἀλβανικὸ μέτωπο ἀπὸ τὸν Ἕλληνα στρατιώτη.

Ἕνα Λυκόπουλο τοὺς ρωτᾷ μὲ παιδικὴ ἀφέλεια «καὶ τώρα πῶς θά σᾶς χαιρετοῦμε;» — «Μά... ὅπως πάντα, ἀλλὰ καλύτερα θά σᾶς δοῦμε τὸ ἀπόγευμα τὴν ὥρα τοῦ ἔσπερινοῦ στὴν ἐκκλησίᾳ τῶν...» Καὶ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἀρχίζει ἡ νέα συγκρότησις τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων Σάμου.

Τὸ ἔργο δὲν εἶναι εὐκόλο, λείπουν τὰ μέσα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ἄγρυπνος παρακολούθησις κάθε ἐθνικῆς κινήσεως ἐκ μέρους τοῦ κατακτητοῦ, ποὺ θεωρεῖ ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ τὸ νησί τῆς Σάμου γιά δικό του, καθιστᾷ τὸ ἔργο πολὺ ἐπικίνδυνο.

Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, τὰ ἐθνικὰ ἄσημα, αἱ συγκεντρώσεις καὶ αὐτὲς ἀκόμη τῆς ἐκκλησίας μας θεωροῦνται ὑποπτοὶ καὶ ἀπαγορεύονται.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα ἀρχίζουν αἱ συγκεντρώσεις τῶν Ὁμάδων. Κρυφὰ ψελίζουν τὰ χεῖλη τῶν προσκόπων τὸν Ἐθνικὸ μας Ὑμνο καὶ πάντα ἕνα λαμπερὸ δάκρυ ἀύλακῶνει τὰ νεανικὰ των πρόσωπα. Αἱ καρδιές τους ὁμως καίουν γιά τὴ λευτεριά καὶ μὲ ζῆλο ρίχνονται στὸ νέο ἐθνικὸ ἀγῶνα.

Γιά Λέσχη καὶ γιά μόνιμο τόπο συγκεντρώσεων οὔτε λόγος δύναται νά γίνῃ. Ἐκκλησίαι, Μοναστήρια, ἐξοχὲς καὶ τὰ σπήτια τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν προσκόπων χρησιμεύουν γιά τόποι συγκεντρώσεων. Κάθε ὕλικὸ τῶν παλαιῶν ὀργανώσεων συγκεντρώνεται συστηματικὰ, ἕτοιμο νά χρησιμοποιηθῆ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Ἡ προσκοπικὴ ἐργασία εἶναι ὑποδειγματικὴ ὅλοι μελετοῦν μὲ τὴ καρδιά τους. Καμιὰ ἀπουσία στίς συγκεντρώσεις.

Ἡ μέρα τῆς πρώτης ἀπελευθερώσεως τῆς Σάμου 8-11-1943 βρίσκει τὸ Σῶμα σὲ πραγματικὸ συναγεμῶ. Πολλοὶ φοροῦν προσκοπικὴ στολὴ. Οἱ λίγοι Ἄγγλοι ποὺ ἀποβιβάζονται κατ' ἀρχὰς στὸ νησί, ὅλοι σχεδὸν παιδιά τοῦ Β. Ρ. χαιρετοῦν μὲ ἐγκαρδιότητα τοὺς Προσκόπους μας. Τὴ μέρα ἐκεῖνη τὸ βιβλίον αἰτήσεων ἐγγραφῆς ἔχει ἀριθμὸν 350.

Ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς Ἀρνολδ ζητεῖ τὴν συνεργασίαν τῶν Προσκόπων γιά κάθε βοηθητικὴ ὑπηρεσία. Ἀγγελιοφόροι, τηλεφωνηταί, παρατηρηταί εἶναι ὅλοι πρόσκοποι. Οἱ Σταθμοὶ πρώτων βοηθειῶν καὶ συναγεμῶ λειτουργοῦν ἀποκλειστικὰ μὲ πρόσκοπους. Ὅλοι φθάνουν σὲ θαυμαστὸ σημεῖο ἀποδοτικότητος. Κανεὶς δὲν δὲν ὑστερεῖ. Παλαιοὶ καὶ νέοι πρόσκοποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἀποδεικνύονται ἐφά-

μιλλοι ἀλλήλων.

Οἱ Ἄγγλοι στρατιωτικοὶ καὶ κατόπιν οἱ Ἕλληνες ἐκφράζουν τὸν θαυμασμό τους γιὰ τὴ δράση τῶν προσκόπων καὶ καταβάλλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸ ἔργο τους.

Θερμοὶ λόγοι διαβιβάζονται στὸ Στρατηγεῖο Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ὁ διαδεχθεὶς τὸν στρατηγὸν ΑΡΝΟΛΔ Ταξίαρχος ΜΠΕΑΡΔ παρακολουθεῖ μὲ ἐνθουσιασμό κάθε προσπάθεια.

Δυστυχῶς αἱ συνθήκες τοῦ πολέμου μεταβάλλουν τὴν κατάσταση τῆς Σάμου καὶ μετὰ 1 1/2 μῆνα σχεδὸν ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἄγριο ἀεροπορικὸ βομβαρδισμὸ τὸ νησί καὶ πάλιν περιήλθε στὰ χέρια τῶν Οὐννων.

Οἱ πρόσκοποι μέχρι τὴν τελευταία στιγμή ἐξετέλεσαν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκον. Πολλοὶ ἀνεχώρησαν διὰ Μέσην Ἀνατολήν. Στρατιῶται τώρα συνεχίζουν τὸ καθήκον των. Ἄλλοι ἔμειναν στὸ νησί. Ἡ προσκοπικὴ ἐργασία ἐξακολουθεῖ καὶ πάλιν ὅπως πρὶν.

Τώρα εἶναι ἐλεύθεροι. Ὁ Φοῖνιξ ἀνοίγει καὶ πάλιν τὰ φτερά του γιὰ νὰ περιλάβῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνάλαφρη σκιά του κάθε ἀγνὸ ἑλληνόπουλο.

Ἡ Σάμος ποὺ ποτὲ δὲν ὑστέρησε σὲ θυσίας καὶ ἀγῶνας, τὸ νησί ποὺ γέννησε ἓνα σοφὸ σὰν τὸ Πυθαγόρα δὲν θὰ ὑστερήσῃ καὶ πάλιν στὴ προσκοπικὴ κίνηση.

Γι' αὐτὸ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι.

Ο ΤΟΠΙΚΟΣ ΕΦΟΡΟΣ

ΚΟΛΩΝΙΑ
 ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
 ΧΥΜΑ

φαρμακείον
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁμόνοια

ΦΩΝΗ

◇ Ἐργοστάσιον Γραφικῶν Τεχνῶν ◇

◇ Γερ. Λ. Χρήστου ◇

◇ Γιάδωτωνος 12 — Τηλ. 22-993 ◇